

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАНПУТ НА ТАВАКУ

Цена за Србију:

НА ГОДИНУ 6 дин.

НА ПОЛА ГОДИНЕ 3 дин.

ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ . . . 9 дин.

УРЕДНИШТВО и АДМИНИСТРАЦИЈА

ЈЕ У ЗДАЊУ

ОПШТИНСКОГ СУДА

Цена је огласима 6 дин. пара од врсте

Преглату ваља слаати упућеницом на општински суд а све кореспонденције на уредника

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ.

Неплаћена писма не примају се.

ГРАЂАНСТВУ ВАР. БЕОГРАДА

Указом Његовога Величанства Краља Србије Милана Првог, од 11. ов. месеца, наређено је да се Народна Скупштина, изабрана за скупштинску периоду 1887., 1888. и 1889. годину распусти, на основу I одељка чл. 78. устава земаљског а по одредби последњег одељка чл. 113. закона о пословном реду скупштинском; и да се на дан 21. Фебруара т. г. изврше нови избори.

Према томе и обзиром на 25. члан изборнога скупштинског закона, Суд општине вар. Београда позива грађане ове вароши, да 21. Фебруара ове године дођу у општинску дворану на

ИЗБОРНУ СКУПШТИНУ

ради избора

два посланика за варош Београд

за трогодишњу (1887., 1888., 1889. годину) скупштинску периоду.

Изборна скупштина отвориће се у 8 часова из јутра тачно, као што наређује 27. члан изборног закона.

На изборној скупштини за избор посланика, има право гласа сваки српски грађанин, који је пунолетан и плаћа држави грађански данак на имање, рад или приход. — Грађански данак сматра се да плаћа онај, који по закону о непосредном порезу даје преко 15 динара на годину (чл. 46 устава, чл. 17. изборног скупштинског закона и чл. 95 зак. о непосредном порезу). — Они који су ослобођени од плаћања порезе, нису лишени права на бирање, ако им оно иначе припада.

По гласу чл. 18-ог изборног закона скупштинског, не могу да бирају посланике:

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

а.) Скитајући се цигани;

б.) Они, који стоје код других у служби под платом или издржањем, а по закону о непосредном порезу плаћају мање од 15 динара порезе годишње;

в.) Који су осуђени због злочинства, за време докле се не поврате у права;

г.) који су осуђени због престапа, на овај доноси губитак грађанске части, за време док траје губитак права;

д.) који се налазе у затвору или притвору судскоме, због злочинства или престапа поменутог у тачци в.) и г.);

ђ.) они, који су судском пресудом осуђени да су злоупотребом своје власти, претњом, поклоном или обећањем поклона за себе или другога радили да за посланике или поверенике изабрани буду, или они, о којима се докаже, да су свој глас продали — за време докле је пресуда одредила;

ж.) они, над којима је стециште отворено, до свршетка;

з.) они, који су под старатељством, и најзад

ј.) они, којима последња тачка 48. члана устава бирање забрањује.

Сваки бирач може бити изабран за народнога посланика ако поред главних има још и ове услове:

а.) да је навршио 30 година;

б.) да плаћа годишње преко 30 динара у име **непосредних** пореза и

в.) да не спада у изузете 48-им чланом устава земаљског.

Гласање ће почети, чим се огвори изборна скупштина, дакле у 8 часова из јутра и трајати непрекидно до заласка сунца; а тада ће бирачки одбор, ма да сви бирачи нису дошли и гласали, по чл. 33-ем изборнога закона скупштинског решити и огласити: **да је изборна скупштина свршена.**

Сваки бирач може само лично дати свој глас. — Алфавитни спискови бирача изложени су на углед у канцеларијама пореског књиговодства општинског надлештва, где се могу разгледати преко целог дана.

По одлуци управне седнице суда општине вар. Београда од 12. Јануара 1888 год. АБр. 29.

ПРЕДСЕДНИК БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНЕ

ЖИВКО КАРАБИБЕРОВИЋ

ДЕЛОВОЂ

Спасо Хаџи-Ристић

НЕСЛУЖБЕНИ ДЕО

КАРАКТЕР

(по Смајлеу)

IX.

Дружба у браку.

Доброта, а не лепота, женска освојиће срце моје.

Шекспир.

Мужу пристоји мудрост, а жени нежност.

Џорџ Херберт.

Да је бог хтео да жена буде госа човеку, он би ју створио из његове главе; да је хтео да му она буде роб, он би ју саградио од његових ногу; али, по што је он хтео да она буде њему *раван друг*, то ју је он извадио из ребра, из *недра*, његова!

Свети Августин.

(Наставак)

„И ма да ја имам велика уплива на њу, срећан сам кад видим колико ми сачуствује. Ваистину, докле год ју ја будем овако волео, као што ју сада љубим, ја се не бојим да њу и у какво зло моћи уерљати.“

У повученом животу који је Де-Токвил водио као политички човек — јер му је непреломна самосталност карактера затварала и политичка врата — здравље његово поерне, и он постане јако нервозан. Пишући у томе стању своје последње дело, под насловом „Стара владавина и револуција“ — он се овако исповеда: „по што сам неких пет или шест часова одседио с пером у руци, умор ме савлађује, машина неће даље да ради. Одмор, и то подужи одмор, ми је јако потребан. Ако си кадар, пријатељу, да представиш себи све оне муке и невоље које салећу писца при крају дела му, онда ћеш знати како је жалостан то живот. И да мени није моје Марије, која ме са својом благошћу и свежи и крепи, ја бих се, веруј, сломио под теретом. Ја сумњам да би и могуће било наћи нарав која би сретније, као контраст, послужила моме карактеру; јер, у непрекидној нервозности која је овладала и душом и телом мојим, она је оно Провиђење које надамном вечито лебди.“

(Види за све ово Де-Токвилове „Мемоаре и успомене.“)

Налик на Де-Токвила, и славни Гизо био је сретан у браку. Он је кроз сва искушења и недаће живота уживао потпору једне племените супруге. Од суровости, са којима су га политички противници обасипали, он је налазио утехе под оним домаћим кровом који је обасјавала нежна душа верне љубе. Управо, и ма да је јавна каријера његова имала и покретачких и крепећих страна, ипак је он налазио, да је политика нека ладна математика, и да она, као таква, не може да загреје срце и уздигне карактер човечији. „Људи чезну за сре-

ћом — вели он у својим „мемоарима“ — и потпунијом и слаћом од оне коју и најбољи трудови и највећи тријумфи у политици могу да даду. Што год знам данас, кад сам једном ногом у гробу, осећао сам у младости и целога и могу рећи: да и у средини највиших предузећа, домаћа срећа служи за основу живљења, и да најсјајнија каријера јавна садржи површне и бледе награде ономе који не би знао за сретне везе породичне и пријатељске.“

Околности, под којима се Гизо оженио, а пре тога и заљубио, јесу такође врло занимљиве. Док је још као млад писац живио од свог пера у Паризу, издајући књиге, часописе и преводе, случај га нанесе и на госпођицу Паулину де-Мелан, женску од великих способности, а тада и уредницу листа „Публициста.“ Нека љута домаћа несрећа снашла је била вредну књижевницу, и она оболе тако озбиљно да већ није могла ни мислити о уређивању свог журнала. У тај пар јави се неко без потписа с понудом: „да јој до оздрављења попуни све ступце чланцима достојним лепог имена листа „Публициста.“ И такви чланци, доиста, стигну и буду примљени и одштампани. Писац се прокаже тек пошто је уредница оздрвила.

То беше главом Гизо.

Из прилике која их је упознала породила се топло пријатељство, а из пријатељства и сама љубав. Није дуго прошло, а госпођица Де-Мелан авансује за госпођу Гизо! Од тог тренутка она живо учествује у свима радовима, у свакој радости и жалости, свога мужа. Да, збиља, пре него ће се венчати Гизо ју упита: да ли њу не плаше искушења која он у свом животу предвиђа? Она му је одговорила: „да може бити сигуран, да ће она вазда страсно уживати у његовим победама, али да неће један уздах пустити над његовим недаћама.“ И доиста, кад је г. Гизо постао први министар Луја Филипа, ево како она пише једној својој пријатељици: „ја сада виђам мога мужа много ређе него што би желела, али га ипак виђам.... Подари ли нам Бог обојима живота, ја њу, и у највећој муци и невољи, бити поред њега најсретније створење!“ Авај! после ових речи није прошло ни седам месеци а племенита супруга леже у гроб, а њен до два удвелењени друг оста да сам путује трудном стазом живота.

И наш Берк био је сретан са женидбом. Супруга му је била: добра, умна и лепа Мис Нуцент. Он је много шта претрпио у политичку му животу, али га је за све то накнађао домаћи кров који је у истини био пун среће. Он је тај који је, по свој карактер врло карактеристично, и казао: „*љубав према оном маленом дому коме припадамо то је клица самог родољубља.*“ У младости, своју дивну жену он је описао у сликама каквима тешко да се може наћи пара на ма ком језику.

(Наставиће се)

ПИСМА ИЗ РУСИЈЕ.

(париском „Солеј“-у).

Петроград 10-ог Фебруара (п. н.) 1888 год.

У моме последњем писму писах вам, да је Русија пружила Немачкој један нов доказ снисходљивости, и то такав који граничи са слабошћу, па питах: са каквом ли ће нам се услугом одазвати кнез Бизмарк у размену за толику љубазност? — И одговор није дуго заостао. На највеће изненађење целе Јевропе, велики мистификатор берлински открио је своје батерије. Светској радозналости он је бацио на глодање *тајни* уговор аустро-немачки, а који извесно допуњује и један други уговор између Аустрије и Италије. Можете мислити колико је изненађење, озлојеђење, бригу и узбуну то направило, и у престоници и у целој царевини руској. Одмах, првога дана, могло се чути са свачијих усана: „*ето рата, и то скоро рата!*“

Кнез Бизмарк је, дакле, пресекао везу која је, ево већ *сто двадесет и пет* година, спајала Немачку с Русијом. Онај велики савез политички и војнички, који је сломио Наполеона 1813, удавио Пољску 1831, одбранио Аустрију 1848, спремио Садову 1866, и омогућио Седан 1870, тај је савез коначно раскинут. Долине Дунава и Рајне неће више бити једини мегдани Јевропе; него ће се на обалама Висле решити судбина света. Ми смо, и незнајући добро, сведоци једне огромне еволуције историје.

Понављам, *такив* је општи упечаток горњег догађаја и у Петрограду и у Москви, и у Варшави и у Кијеву. Али, одмах ми ваља додати: да се он показује на разне начине у разним класама народа. Ако би судили по околини царевој, по министарствима, великој господи, и у опште званичном свету, једва би могли и познати да се ишта особито десило. Наши дипломати имају тога заједничкога с Турцима: што их ништа на свету не може потрести. И док се *велики глумац берлински*, као што овде радо зову кнеза Бизмарка, продуцира са новим потезима театралним, наша се дипломација, и по навици и по систему, предаје ћутању пуном неке тајанствености и узнемирујућег оптимизма ... „Русија је увек ишла миру на сусрет; па, по што су и Немачка и Аустрија закључиле чисто *обранбени* савез, то, и мир Јевропе није никад био чвршћи.“ Ето вам званична коментара. И доиста, обичан ток ствари не изгледа ни у колико поремећен. Министарска примана, дворски балови, царске посете великим школама престонице — све то иде својим

редом. Сам говор кнеза Бизмарка, који садржи толико увреде за руски народни понос, служи баш као повод и основ званичну нам оптимизму. „Зар не видите (вели нам се) да кнез хоће мира? Душа ваља, могао га је он утврдити на мало мекши начин — и не онако „тевтонски“ — али, на послетку, главно је да човек хоће мира и да верује речи нашега цара. Сад, — шта хоћете више?“

Али, ако овако разлажу велика господа наша, не мисли и осећа тако и маса, *иа ни сам цар*, који, у млогоме мисли и осећа као његов народ. Код свију класа друштвених влада највећа раздраженост. Она „партија немачка“, о чијем сам вам рођењу пре шест месеца говорио, погинула је од овог једног удара. У Русији се одавна говорило о неблагодарности аустријској, али сад се говори о поштењу немачком као оно Римљани што су говорили о поузданости Картагене.

„Шта би, било од Пруске у Тилзиту да ју није узео у заштиту Александар I.? Шта би било од ње и 1812-те године без руских победа? И да ли би она победила и на Седану, да Русија то није хтела?“ Као што рекох, раздраженост је велика и у Петрограду, али је још већа у Варшави, Кијеву и у свима местима која би могла бити изложена нападу савезних царевина. Нити је узбуђеност мања у Москви, где се већ говори да треба отворити *народну уписанију* за понуду држави једне крестареће флоте — јест — у оној истој Москви, где је и православно свештенство и секта „старовјерца“ већ изјавила цару: да су на први позив готови принети на олтар отаџбине сво благо обеју цркава! Излишно је, држим, говорити вам о оним војним круговима, где, нагнути над мапама, официри свију родова оружја страшно претресају разне маршеве и контра - маршеве, и забадају на границама млогобојне чијоде, представљајући себи концентрацију војске.

Раскид је, дакле, морално свршени чин између Словенства и Германства, а последице истог већ се дају видети. Управо, и никада, од ово *десет* година нису Французи били тако у „*чести*“ као што су данас у Петрограду. И, ако ово стање потраје, земљаци ће наши уживати у скоро ону исту популарност и предусретљивост какву су налазили *пре* кримскога рата. На против, сва се врата сад затварају пред Немцима и Аустријанцима. Кажу, да су већ и *живописци* руски једногласно решили, да не шаљу своје живописе на бечку изложбу, као што су обећали били. Даље, зна се, како је до скоро сво суво воће немачко у Русији пијаце на-

лазило: ту су и инцинири без диплома, и професори без сведоцаба, и интендант без морала, и банкер без капитала, и слуге без уверења. И све је то налазило места, јер нико није ш њима терао мак на конац. Али од кад проговори кнез Бизмарк, и ево већ милијун *обележених* Немаца који су нашли у хљебија на словенској земљи. Све ће то бити протерано, и то тако извесно, да ја сумњам да је велики канцелар баш на такве појаве циљао.

Но, како му драго с тим — *обманама се не треба предавати*. Нама грози опасност од *коалиције*, веће и страшније но што беше она у 1812-тој Па имамо ли бар каквих савезника? Ни једног јединог! Истина, да народ руски рачуна на нашу Француску, или бар замишља, да ће онога тренутка кад се отпочне војна у Пољској букнути у Паризу пламен народног одушевљења који ће нагнати Скупштину да рат Немачкој објави, ако неће да буде (скупштина) од светине нападнута и растерана. Али ова, нада може нас, дабогме, и преварити. Што се Инглеске тиче, на њу нико озбиљно и не рачуна. За њу се зна, већ, да је задобивена за политику модерног Атиле. „У шеснајестом веку“ — рече ми јуче један руски ђенерал — Инглеска је увек тражила да буде на страни слабијег, а у деветнајестом увек на страни јачег.“ Па треба ли рачунати на Румунију? Из доброг извора чујем, да је она већ уговором везана за тројни савез. А Данци? та они нам само, па и то страшљиво, могу добра желети. Шта велите за Турке? Нико не осећа боље од њих самих значај речи, немоћ; али баш и да се умешају они би само навукли на себе Србе и Бугаре, који би онда скочили у наручје коалиције.

Дакле, Русија је усамљена као год у години 1812. Пред њене очи помаља се огромна коалиција, и која ју може напасти дуж целе јој границе јевропске — од Балтичког до Црнога мора. Додати ми још ваља, да се овде у опште мисли, да ћемо бити нападнути око половине Маја.

Сама перспектива, пуна драматских елемената могла би зар и уплашити један, од природе мирољубив, народ као што је народ руски — кад само не би тај народ био млад, ватрен, пун вере у херкулску му снагу, и опијен двостолетним и непрекидним победама на бојноме пољу. Ја вас најискреније, најнепристрасније, уверавам: да нико овде рата није жељан — нико — осим можда једне шаке славенофила, и извесног броја потпоручика који би ради понети капетанске ил мајорске полете! Али ако каква напаст наиђе на ову земљу — да знате ад ће захватити сву Русију онај огањ који је ра-

спаљивао и у бој носио војске француске нам револуције! Ја не мислим да кажем, да је и опасност која нам прети, за то мања. Управо, и ако Француска, једном преком објавом рата, не одвуче на се две трећине немачких корпуса, очевидно је да нас г. Молтке може на пролеће жестоко напасти. У главноме штабу овде држи се, да ће велики тактичар, и по трећи пут маневрисати са оном класичном фигуром Ханибала, која му је у два маха тако сјајно упалила — у 1866 и 1870 а то је познати „*capricorne*“ Другим још речма, очекује се да Пољска буде с бока ухваћена, између две кљеште. Грозећи Вилни на крајње левом јој крилу, а Кијеву на крајњем десном, непријатељ би нагло склопио своја два крила над Брест-Литовским, и затворио у Варшави целу пољску војску руску. Марширајући долином Буга, главна војска аустријска, из Галиције и Буковине, дошла би у своје време такође под Брест Литовски. У исти пар, а можда и раније, огромне масе пруске излиле би се, преко Кенигсберга, Данцига и Торна, на северну Пољску, док ју не би поплавили сву — опет — до Бреста. Успе ли се са овом маневром, онда је цела војска руска у Пољској за не пуне две недеље опкољена, преко Висле назад пребачена, у Ивангород и Модрин сатерана, и тако удаљена од своје основице нагнана да се или преда, или као Осман паша у Плевни опсаду издржи. Понављам, овакав је, по мишљењу руских тактичара, план чувенога Молтка. План, као план, врло је прост, но хоће ли за руком испасти? Овде готово нико и не верује. А за што? То ћу вам казати кроз неколико дана.

КОНТРОЛА КЛАЊА СТОКЕ

Контрола клања стоке у неколико је од нове године преуређена у цели: да се што сигурније спречава сваки покушај недопуштеног клања ван кланице, а тиме чувају од штете и материјални и здравствени интереси општине.

Како се сада контролише клање стоке у ва-роши, показују ова:

ПРАВИЛА

За контролу клања стоке у Београду. ○

Члан 1. Да би се спречавало клање стоке ван кланице општинске и без плаћања таксе, која општини по закону припада, постоји општинска контрола.

Члан 2. Контролу врше плаћени органи али се допушта и приватним личностима (свакоме грађанину) да чини доставе председништву општине или

Суду. Сви пак они, који хоће тиме на своју корист стално да се баве, а не спадају у плаћене органе, добијају на то овлашћење од председништва општине, по коме овлашћењу стоје им полицијски органи на помоћ у случају потребе.

Члан 3. Овога овлашћења ради, председништво општине даје свакоме контролору општинским печатом и својим потписом утврђену (а и бројем овлашћења снабдевену) карту, по којој је сваки клач и продавалац меса дужан допустити да се изврши контролора.

Члан 4. Стални контролор, који је под платом у служби, кад год ухвати, било цело или само део закланог грла, добија од општине половину казне, прописане законом: четвороструку таксу којој заклато грло подлежи (види II-гу тачку правила о клању); но од те суме задржава му се $\frac{1}{5}$ за н. стражара, позорника или каквог другог лица ако му је прискочило у помоћ на позив, те заједнички кријумчарење ухватили.

Они који се стално баве овом контролом али нису под платом, као и свако приватно лице кад кријумчање прокаже, добијају такође $\frac{1}{2}$ казне, а од друге половине, што општ. каси припада, $\frac{1}{5}$ се издаје њиховим помагачима ако су у друштву с којим од органа полицијских кријумчарење ухватили. Овим контролорима се та награда издаје одмах чим се казна наплати, а, аконто тога чим се прода ухваћено месо, даје им се тај новац ако не износи више од половине казне.

Члан 5. Сваки контролор, како они с платом тако и остали имају да се придржавају ових правила; а дужност своју врши овако:

Чим се увери да је когод заклао какво грло ван кланице и без таксе, (на било: вола, краву, теле, овцу, овна, јагње, јаре, свињу, прасе, као и бивола и биволицу) и да, по томе, нема кланичног жига на месо, одузима исто и предаје одмах Суду; а, ако само сазна да клање хоће да се изврши или извршило али није томе потпуце уверен, долази одмах контролору у општинској кући, (коме се чине пријаве и такса плаћа) и од њега се уверава: је ли заклато грло пријављено и такса за њ плаћена; кад није, онда одузима исто месо и одмах пријављује општинскоме Суду; који и у томе као и у првом случају наређује неодложну продају.

Члан 6. Сви контролори и са сталном платом и без ове, полажу при уласку у дужност заклетву, да ће дужност своју вршити савесно и општинске као и државне интересе бранити искрено.

Члан 7. По закону општини је дато право да таксу клања наплаћује од сваког ко коље стоку ради продаје меса сировог, или прерађеног.

По томе не брани се клање без таксе само приватнима за њихову домаћу (кућевну) потребу; а плаћају таксу увек: касани, печењари, гостионичари, механције, кувари ит.д.

Члан 8. Одузимању ухваћеног меса, кад по чл. 6 ом ових правила томе има места, овлашћени контролори, дужни су приступити пристojно и обаз-

риво; а на случај крајње потребе имају права да позову и дању и ноћу полицајне органе најближе линије, да не би били спречени у извршењу своје дужности.

Кад од органа полиције који су на линијама уличним не би могли добити помоћи, обраћају се најближем кварту а по потреби узимају ноћног стражара од броја, који се налази при општинском Суду. — Помоћ ова не треба да се иште и узима без потребе, нарочито дању.

Члан 9. У свако доба кад се увери да овлашћени контролор (безплатни) не врши дужност како треба председништво општине може му одузети карту овлашћења и разрешити га. Ко сам буде хтео напустити овај посао дужан је одмах предати своју карту председништву.

Контролори с платом губе службу при првом случају, ако се прокаже њихова несавесност.

Члан 10. Сваки овлашћени контролор кривично је одговоран ако изазове и учини какав иступ или у опште казнимо дело. За то му се ова правила саопштавају на потпис.

Члан 11. Надконтрола над радом свију контролора, месарских као и кланичних, припада једноме помоћнику, кога кмет одреди. Њему су на првом месту контролори дужни повиновати се и његова упуства и налоге извршавати.

ЛИЦИТАЦИЈА

На дан 8. Марта тек. год. од 2 до 5. сати после подне, држаће се у канцеларији инжењерског одељења Суда ово општинског, јавна усмена лицитација за израду потребних нових и оправку старих барака за општинске кантаре.

Кауција плаћа се при лицитацији у 700 динара у готовом новцу или у државним папирима.

Ближи услови, као и план и предрачун могу се видети сваког радног дана у време канцеларијско и при лицитацији.

После свршене лицитације неће се примати никакве понуде.

Из седниц: Суда општ. Београдске ГБр. 60. 15. Фебруара 1888 год. у Београду.

ОБЈАВА

Јован Глигоровић бив. дуванџија, Стојан Си-моновић бив. патролџија, Сима Радосављевић, Милан Ђорђевић, Јеврем Милинковић бив. жандарми, Никола Констандиновић бив. трговац, Стеван Михајловић бив. стражар, Димитрије Томић, Андреја Милић, Ђорђе Николић, Алекса Петровић бив. фи-јакериста, Велисав Пејовић и Андрија Перовић по-

Уживају се да одма суду ово општинском предаду карте које су им као контролор ма клања стоке дате и које се за не важеће оглашују.

Од стране суда општине вароши Београда 12 фебруара 1888 год.

ОПШТИНСКЕ ВЕСТИ.

На састанку 13. ов. мес. општ. је одбор изабрао присутнике при кривичним ислеђењима код полиције за ову годину и то за:

Кварт дорћолски:

г.г. Танасију Јанковића кафеџију, Јована Ђорђевића бакалина, Петра Радуловића ашчију, Ристу Петровића, кафеџију, Тасу Михајловића бакалина и Косту Кретића кафеџију.

Кварт палилулски:

Николу Димитријевића бакалина, Благоја Н. Јовановића кафеџију, Петра Николића бакалина, Спиру Петровића кафеџију, Петра Мариновића пензионара, Петра Тешића потпуковника у пензији.

Кварт зарошки:

Андру Пурића књижара, Илију Мишића трговца, Саву Џевајровић ћурчију, Светозара Младеновића ликерџију, Наума Бенцо трговца, Ди итрија Жељесковића кафеџију.

Кварт теразијски:

Јована Комадинића, Макса Флајшера трговца, Стевана Дајмака трговца, Младена Милића трговца, Живка Кузмановића трговца.

Кварт савамалски:

Арсу Атанацковића каф. Владислава Чортановића трг. Петра Ђурића магасац. Велимира Табаковића ножара, Симу Павловића лончара и Милана Трајковића трговца.

Кварт врачарски:

Димитрија Лазаревића, Александра Лазаревића, Васу Стојковића, Александра Ђурића, Благоја Драгутиновића пензионара, и Јована Христића кафеџију.

НА ЗНАЊЕ

Правилима о извожњи ђубрета прописано је, да се увек у напред пушта на јавност распоред када ће којом улицом, дакле у које дане редовно кола пролазити, да би ђубре било на време сакупиљено.

За први месец распоред се овај не да утврдити. — Нови повлашћеници морају набавити онолико кола колико им буде потребно, а за то ваља да учине пробе.

После, многи нису сами избацили равније ђубре, а повлашћеници су се примили по погодби да сами и то извезу, но разуме се, да им се оделито плати.

Ово се саопштава грађанству с тим: да ће се сталан распоред проласка кола кроз улице уредити и обзнанити у другој половини Фебруара.

Од стране председништва општине 28. Јануара ЛБр. 16.

Да се неби штетило грађанство, скреће му се пажња да извожњу ђубрета имају само Светислав Јовановић и Мајер С. Албахари.

Њихови возари имају карте Судом потврђене ради доказа. За то не треба никоме другоме допуштати од 1. Фебруара ов. год. ђубре да извози сем повлашћеника.

Сво ђубре дотле накупљено ако ко жели да му повлашћеница извезу, за то морају особено по погодби да плате.

Од стране председништва општине 28 Јануара 1888 ЛБр. 15. у Београду.

Напомена поштованим бирачима Вароши Београда.

И покрај свега настојавања од стране општинскога суда и припомоћи пореских органа: да у азбучне спискове гласача за избор народних посланика буду искрпно увршћени сви они грађани који имају право гласа, ипак се дешавало по кад - кад, да по неки бирач из ма каквог узрока није био у списак заведен. Изборни закон не допушта уписивање у спискове на сам дан избора, те је тако изостављени бирач без своје кривице остајао лишен једног од најважнијих својих грађанских права.

Да би се таквој могућности сасвим на пут стало, те у спискове за избор народних посланика 21 идућег мес. били записани сви способни бирачи који се у Београду налазе, потребно је да се сваки грађанин у своме интересу користи правом које му оставља изборни закон, па да за то дође у благајни одељак општинске куће ради прегледа азбучних спискова и уверења: *је ли му име записано.* — Ово је нарочито потребно да учине они грађани који су се у току последњих два полгођа доселили или поново у Београду настанили; а тако исто и они, који као задругари не плаћују свој порез сами лично. Највеће отежавање рада при избору чини изналазак имена бирачких спискова. Приликом последњих избора скупштинских, у Београду је гласање текло много брже и лакше. За то се има благодарити ономе делу грађанства који се одазвао позиву председништва и дошав да се увери је ли у списак уведен, добио одмах записку броја свога имена, те је на дан избора без дугог чекања могао лакше и брже да гласа.

Ова практика издавања тих записака, уведена тада, показаше много већу корист ако се сви грађани или лично или преко другог известе: *јесу ли у спискове заведени и у исто време узму записку свога броја коју на дан избора треба да понесу и бирачком одбору ипокажу.*

На тај начин гласање магновено докле им иначе ваља да чекају.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

ОТАЏБИНА.

Отаџбина. — Изашла је Фебруарска свеска „Отаџбине“ с овом садржином: 1), *Ана Каренина* роман Лава Толстаја, превод с рускога К. Н. Х., 2), *Стара и нова Грчка*, судија из географије проф. Љубе Ђирића; 3), *Селанка*, роман Јанка М. Веселиновића (наставак); 4), *Антрополошко-криминалистичка школа*, њен постанак, развитак и циљ, од Мил. Р. Веснића; 5), *Добровољач*, епски спев Вл. М. Јовановића, песма друга: Ратовање; 6), *Карађорђе и Русија*, један прилог за историју наших спољних одношаја (свршетак); 7), *Сливница*, чланак XIV. Први дан Пиротске битке, од Владана Ђорђевића; 8), *Каква треба да буде железничка полигика Србије*, студија Ф. Г. Винтера (наставак); 9), *И ја ћу проћи..* песма Драгутина Ј. Илића; 10), *Вереници*, приповетка Александар Манцона (наставак); 11), *Банкарске и мењачке радње у Србији*, извод из год. изв. ц. кр. аустроугар. консула А. фон Стефани; 12), *Веније*, песма Милутина Ј. Илића; 13), *Ремон*, роман Марија Ишара. Четврти део; 14), *Књижевни преглед*, (а) *Хелија*, за више основне школе, израдио Раша Милошевић, референ проф. Симе М. Лозанића; (б), *Архијевископ Данило II*, срп. књижевност прве половине XIV века, написао Милилан С. Ђуричић, критика од — S. —; (в), *Прва посланица сеоском женскињу*, од Јована Милинковића, реферат др. Милана Јовановића; 15), *Позоришни преглед: Госпођица као селанка*, шаљива игра М. П. Шапчанина, реферат Драгутина Ј. Илића; 16), *Месина извешћи*, о стању стрпске трговине. — На корицама ове свеске има *отворено писмо г. Ивану Павловкћу, секретару мин. просвете.*

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.
„НА СТАРМАЛИ“

Већ и само зато да мржња српских непријатеља има ошта запети пре него се на српску публику оспе, треба сваки ваљан Србин да држи „Стармалог.“

Што више мржње падне на нас, мање ће је доспети до вас. А ми ћемо се већ постарати да је што више на себе навучемо.

Ово је само један, разлог, — а остале разлоге знамо, — знате, — знају — зашто треба „Стармалог“ одржати, ојачати, повећати и улепшати.

Отварамо дакле доокриљна врата претплате. Ко нам дође, добро нам дошао, коме ми дођемо боље га нашла!

СТАРМАЛИ ЈЕ ПРОПУШТЕН У СРБИЈУ

Претплата износи за Аустро-Угарску 4 фор. годишње, — 2 фор. на по године, — 1 фор. на три месеца.

Претплата за Србију, Црну Гору и друге српске крајеве износи 10 динара годишње, 5 динара на пола године и 2 и по динара тромесечно. За краљевину Србију прима претплату на „Стармали“ књижара В. Валожича у Београду, а коме је удељније може послати претплату и на уредништво односно администрацију „Одјека“ и „Нове Уставности“ у Београду.

За све остале земље 10—5—2 и по франака.

Претплата се шаље на издаваштво „Стармалог“ у Нови Сад.

Уредништво и издаваштво
„Стармалог“

Спискови се могу да разгледају преко целога дана као што је јављено званичним позивом од 12 ов. мес. АБр. 29.

Од стране председништа општине вар. Београда 15 Јануара 1888 год.

НАРОДНА БАНКА.

Поводом питања акционара Народне Банке из унутрашњости управа банчина објављује, да и Народна Банка на својој благајни и новчани заводи у унутрашњости исплаћују каматне купоне са акција банчиних у потпуној њиховој вредности — по 3.75 дин. и то суме до 10 дин. у сребру а суме преко 10 дин. које се могу златом исплаћивати, у злату.

Од новчаних завода у унутрашњости само чачанска штедионица није се придржава да ове одредбе Народне Банке, с тога у будуће неће се код ње исплаћивати купони са акција банчиних.

ПРИВЛИГОВАНА НАРОДНА БАНКА
КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

Стање од 15. Фебруара 1888.

АКТИВА

Благајница у звечећем повцу	
у злату:	Двр. 1.452.551,54
у сребру:	„ 2.855.317,77
Стране вредности и салдо страних	
Кореспондената	Двра 174.894,11
Лисница	
у злату:	„ 933.840,79
у сребру:	„ 2.789.509,92
Зајмови на државне обвезнице	
у злату:	Двр. 2.345.146.—
у сребру:	„ 565.905.—
Текући рачуни домаћи	947.610,30
Менице за наплату	10.910,43
Вредност резервног фонда	3.940,18

ПАСИВА

Уплаћена главница	Двр. 2.499.750.—
Новчанице у оптицају	
у злату:	„ 183.350.—
у сребру:	„ 9.372.680.—
Акционари:	2.499.750.—
Резервни фонд	„ 20.834,18
Разни рачуни	„ 3.011,86